

**OFÉLIE
SCALEOVÁ**

SVĚT BUDE HOŘET

LENA KIEFER

YOUNG ADULT DYSTOPIE

Original title Ophelia Scale: Die Welt wird brennen by Lena Kiefer
© 2019 by cbj Verlag
a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH, München, Germany

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Romana Hájková, 2023
Cover © Martin Kopecký, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3948-6 (pdf)

**LENA
KIEFER**

**OFÉLIE
SCALEOVÁ
SVĚT BUDE HOŘET**

přeložila Romana Hájková

*Pro Felixe,
protože ty jsi to vždycky věděl*

1

V životě jsou dny, kdy všechno klape. Nejtěžší zkoušky, nejnemožnější úkoly, nejsílenější plány. Prostě všechno, čeho se dotknete, se promění ve zlato.

„No tak dělej, ty kráme!“

Dnešek ale takovým dnem nebyl.

Visela jsem ze střechy hlavou dolů, asi pět metrů nad zemí, a bojovala s tabulí skoro neprůhledného skla. To patřilo do jednoho z oken skladové haly na okraji města. A to, co jsem právě dělala, bylo protizákonné.

Už asi deset minut jsem se snažila vyříznout do skla díru. A už deset minut se mi to nedařilo. Tabule byla špinavá a řezačka na ní nedržela. Kdykoli jsem se ji snažila pevně ukotvit, sklouzla.

Supěla jsem. Cop mi visel dolů, tížil mě a tahal. Krev se mi nahrnula do hlavy a cloumal mnou vztek. K čemu je krám, který funguje jenom na zářivě čistém skle? Měla jsem si snad předem objednat úklidovou četku? „Hej, lidi, nevadilo by vám umýt ta okna, abych se tam mohla vloupat?“ *Super nápad.*

„Poslední pokus,“ zamumlala jsem.

Věděla jsem, co by v takové situaci řekl Knox. *No tak, Ofélie. Hezky nasadit a otáčet, pomalu a s citem. To zvládneš.*

Odfrkla jsem si. Knox byl vždycky tak klidný a uvolněný, i když jsme je měli přímo v patách. Ano, *byl*. Byl klidný a uvolněný. Minulý čas.

Zhluboka jsem se nadechla a zkusila to znovu a s citem. Nepomohlo to, samozřejmě. Nebyla jsem Knox. Ale to nemohl být nikdo. Byla jsem jen jeho laciná napodobenina – na misi, která selhala ještě předtím, než vůbec začala.

„Zatracený svinstvo!“ Naštvaně jsem zvedla ruku zařatou v pěst a praštila do rámu. Ozvalo se lupnutí a pak zaskřípání.

Okno se otevřelo.

Zírala jsem na skulinu. To je vtip? Ale skladové haly asi žertovat neuměly a já jsem zase neměla chuť se smát. Pevně jsem se chytila okapu nad sebou a vyhoupla se na parapet. Pak jsem odepnula lano.

„Ou...“ Najednou se všechno roztočilo. Poslepu jsem natáhla ruku a rychle se zachytila rámu okna. Závrát ustoupila. Ale hrozivě to zaskřípalo. Panty se v tu chvíli rozhodly, že to vzdají.

Pustila jsem se v poslední vteřině. Okno se zřítilo a s tupým rachotem dopadlo na zem. Dole se roztříštilo na tisíc kousků. Z nízkého podrostu vyběhly dvě krysy a veverka a mžouraly do slunečního světla. Vyděšeně jsem se rozhlédla, jestli si toho hluku někdo nevšiml. Ale ulice byla opuštěná. *Zatím*. Byla jsem ve střehu. Ztrouchnivělé okno nemuselo znamenat, že uvnitř není nějaký moderní bezpečnostní systém. Od teď mám asi dvacet minut času. Pak dorazí stráže.

Opatrně jsem se posadila na římsu a nahlédla dovnitř. V hale nebyla ani tma, ani světlo – panovalo tam typické nažloutlé šero jako ve všech místnostech se špinavými okny a vysokými stropy. Hluboko pode mnou byla řada polic a vedle nich staré krabice. Opřela jsem se o ruce a napnula svaly. Pak jsem skočila.

Když jsem dopadla, ozvala se tupá rána. Krabice se změnilly v hromadu prachu. Překulila jsem se, postavila se a rozhlédla se. Nikdo tam nebyl. Spěchala jsem.

Ve vzduchu visel pach starého oleje a zetlelého dřeva. Všude se hromadily palety, police byly většinou zrezivělé a propadlé.

Přes zpocenou šíji mi přejel chladný závan. Odhrnula jsem si pár pramenů z obličejce. V pološeru vypadal můj světle hnědý cop skoro stejně tmavý jako moje černé oblečení.

Devatenáct minut.

Můj cíl se nacházel vzadu. Byl to lesklý šedý vagón s okny a černým identifikačním číslem – autonomní přepravní jednotka poskytnutá našim králem pro dopravu obyvatelstva zvaná *TransUnit*. V téhle staré budově vypadala, jako by tu mimozemšťané zapomněli svoje UFO.

Osmnáct minut.

Hledala jsem žebřík, abych se dostala ke klapce na boku. Tyhle jednotky normálně jezdily samostatně pomocí programu, který zpracovával a ukládal jejich trasy. Exemplář v téhle hale byl vadný a čekal na převoz do hlavního depa. Paměť trasy ale zůstala netknutá a měla být smazaná až při opravě. Toho jsem chtěla využít. Díky těmto datům bychom mohli hlídat cesty a možná jimi i manipulovat.

Vylezla jsem nahoru a vytáhla z kapsy operátor. Byl to malý přístroj, ještě o něco menší než stará papírová kniha. Když jsem ho zapnula, rozsvítila se namodralá obrazovka. Po zádech mi přeběhl mráz. Vlastnit, nebo dokonce používat něco takového bylo trestné. A tresty za to byly opravdu vysoké. Sestavili jsme ho ze starých součástek, které nebyly zabaveny a prodávaly se na černém trhu. Dnes bylo soukromé vlastnictví jakékoli technologie nezákonné a posuzovalo se ještě přísněji než držení zbraně. A vládou nekontrolované používání takového přístroje se považovalo za větší prohřešek než vražda.

Připojila jsem operátor k obrazovce jednotky, zadala přístupové údaje a čekala na zahájení procedury. Ustaraně jsem se podívala na hodinky. *Sedmnáct minut.*

Na operátoru se konečně něco zobrazilo.

<Režim zadání připraven>

Zhluboka jsem se nadechla a stiskla tlačítko *Aktivovat*. Přístupová klapka jednotky se otevřela a vyjela z ní obrazovka. V přítmi slabě zářila. Objevilo se bílé písmo.

<Ověření úspěšné>

Začala jsem do operátoru zadávat dlouhou řadu čísel. Prsty jsem měla vlhké a ztuhlé. Cop, mokrý od potu, mi těžce ležel na zádech a tiskl mi zpocenou bundu k pokožce. Jak jsem se přestala hýbat, každou minutou se ochlazovalo.

Patnáct minut.

<Zadání přijato. Probíhá diagnostika>

Na displeji operátoru se objevilo identifikační číslo, které odemklo paměť trasy TransUnitu. Dala jsem příkaz programu a spustilo se stahování. Teď už jsem musela jen čekat.

Opřela jsem se zády o žebřík a rozhlížela se. Hala rozhodně pamatovala lepší časy. V rozích hromady špíny, zpuchřelé palety, na zemi se povalující starý obalový materiál a všude závoje pavučin. Podívala jsem se nahoru na místo, kde bylo předtím zjevně nějaké logo. Jen velmi těžko se daly rozeznat obrysy písmene V a čísla 3.

3V byl název společnosti, která tuhle budovu dřív vlastnila: *ValeVisualVirtues*, jazykolam jako jméno kdysi prosperující firmy. Gregory Vale byl největším výrobcem vizuálních rozhraní a stal se tak úspěšným, že po něm bylo pojmenováno město: *Vale City*, metropole budoucnosti. Vybudoval impérium s miliardovými příjmy a zápisem na *Zdi technologie*. Ale to bylo před lety. Dnes byla Valeova sláva stejně vybledlá jako jeho logo a město se znovu jmenovalo Brighton. Na technologiích už nikdo nevydělával. Takové byly zákony.

Ozvalo se ostré pípnutí. Podívala jsem se na obrazovku jednotky a můj tep se najednou prudce zrychlil.

<Operace přerušena. Ověření selhalo>

„Ne, ne, ne, ne, ne!“ Zběsile jsem tukala na displej operátoru a snažila se přijít na to, co je špatně. Co se pokazilo?

Spojení jsem navázala správně. Předstírala jsem platné oprávnění. Proč se ta zatracená činnost přerušila?

Znovu se ozvalo nepřijemné pípání s vysokou frekvencí.

<Režim diagnostiky online se aktivuje za: 30 vteřin>

<Režim diagnostiky online se aktivuje za: 29 vteřin>

<Režim diagnostiky online se aktivuje za: 28 vteřin>

Nápis vždycky zmizel a pak se znovu objevil jako smrtící odpočet. *To není dobrý. To vůbec není dobrý.* I když říkat to takhle bylo asi jako kdybych říkala, že druhá světová válka „nebyla dobrá“.

Byla to katastrofa.

Když se řízení TransUnitu připojí k síti a bude online, bude detekována každá lidská bytost v okruhu pěti set metrů a její identita bude oznámena královským serverům. Což by normálně nebyl problém – kdyby se vagón používal. Ale teď se v dosahu nacházela jen jedna lidská bytost: *já*. Takže jsem klidně mohla vyběhnout rovnou na ulici a zakřičet: „Jsem zrádkyně.“

Musela jsem přemýšlet. Ne, to je špatně. Musela jsem jednat. *Okamžitě.*

Rychle jsem na displeji operátoru zadala pokyn pro vypnutí. Nic se nestalo. Zkusila jsem reset. Jednotka vůbec nezareagovala. Jednoduše operátor vyhodila ze systému.

<Režim diagnostiky online se aktivuje za: 23 vteřin>, informovala mě obrazovka stoickým bliknutím. Najednou mi bylo takové horko, jako by někdo v hale zapálil oheň. Ruce jsem měla křečovitě zaťaté a před očima mi naskakovaly hvězdičky. Po zádech mi stékal pot. Tohle nemůžu stihnout. Chytí mě a to bude konec. Prostě bude po všem.

Hlavně neztratit nervy, napomínala jsem samu sebe. Dvacet vteřin. Horečně jsem procházela svoje možnosti.

Manipulace – selhala, ať už z jakéhokoli důvodu

Vypnutí – nefunguje

Přepsat – příliš pozdě

Vypadnout – příliš pozdě

Způsobit havárii – naprosto šílené

... ale možné.

Sáhla jsem do kapsy a vytáhla malý kulatý předmět velikosti vlašského ořechu. Byla to kapsle, která po odpálení dokázala okamžitě vyřadit veškerou elektroniku. Na tohle nebyla připravena ani královská přepravní jednotka. Minimálně to byla moje naděje. A ta přece umírá poslední.

Mělo to jeden jediný háček: dostřel. Kapsli bylo potřeba odpálit v uzlovém bodě systému, jinak by nefungovala. A já jsem nevěděla, kde ten bod je. Ale znala jsem konstrukční plány přístupového panelu. Za obrazovkou byla dutina pro konektory, které ji spojovaly se zbytkem jednotky a vedly k napájení. Kdybych se tam dostala, mohla bych kapsli hodit dovnitř.

Sundala jsem si rukavice a pokusila se špičkami prstů uchopit obrazovku jednotky. Bez šance. Okraje perfektně lícovaly s rámem, takže nebyla možnost sáhnout do mezer. Pak jsem očima sklouzla na svůj pásek. *Proč ne?* Zoufalé situace vyžadují zoufalá řešení.

Vzala jsem řezačku skla, přiložila ji na místo a otočila rukojetí. Tentokrát držela perfektně. Obrazovka se s prasknutím vytrhla ze svého ukotvení a obnažila dutinu. Aktivovala jsem kapsli a s nadějí na zázrak ji hodila do otvoru. Operátor jsem držela za zády, co nejdál od jednotky, aby nebyl zachycen impulzem.

Když se kapsle aktivovala, ozvalo se hučení. Zvuk sílil a zněl jako rozzuřený včelí roj. Pak utichl. Zírala jsem na monitor jednotky, který držely už jenom kabely. Nesnesitelně dlouhou vteřinu se nic nedělo. Ani další. Ani další.

Pak obrazovka konečně zablikala a zhasla. TransUnit se vypnul a upadl do hlubokého spánku. Oddechla jsem si. *Měla jsem štěstí.*

Vytáhla jsem operátor zpoza zad a podívala se na displej. Ukazatel průběhu hlásil 54 procent. Podívala jsem se na hodiny. Ještě osm minut do příchodu stráží. Bude to stačit na druhý pokus?

Riziko bylo velké. Je možné, že systém neztratil paměť. Pokud by proces pokračoval tam, kde předtím skončil, jednotka bude online za dvě vteřiny a moje přítomnost za dvě a půl. Ale pokud ne, měla bych dost času, než systém znovu zjistí chybu. Stojí ta data za takové riziko? Julius, náš vůdce, by řekl ne. Vzdorovitě jsem si pomyslela, jak málo by to zajímalo Knoxe. Tohle byla pořád mise. *Moje* mise. Musela jsem to zkusit.

Odhodlaně jsem si otřela pot z čela a uchopila operátor. Pak jsem přeprnula zpátky na aktivaci systému a pokračovala stejnými kroky ve stahování. TransUnit se spustil. Připravila jsem se na nejhorší.

Klapka se znovu pohnula, ale trhla sebou naprázdno, protože cestu blokovala vytržená obrazovka. Netrpělivě jsem ji odsunula a čekala. Modlila jsem se přitom ke všem bohům techniky...

... a byla jsem vyslyšena. Ukazatel průběhu se začal znovu pohybovat a vyšplhal se na 60 a pak na 70 procent. Nakonec dosáhl požadovaných 100 procent, aniž hrozilo, že bude znovu zahájen režim online připojení.

Podívala jsem se na nepořádek, který jsem napáchala. Slabě svítící obrazovka visela na kabelu a odhalovala útroby jednotky. Klapka byla ohnutá a vyčnívala do strany. Odolala jsem nutkání sebrat pár dílů a znovu jsem obrazovku namontovala do rámu. Pak jsem zavřela klapku, která ošklivě zaskřípala. Někdo by si mohl všimnout, že s ní bylo manipulováno. Ale to už budu dávno pryč. Do odchodu mi zbývalo ještě asi pět minut.

Uklidila jsem operátor do tašky a začala slézat po žebříku dolů. Vtom se halou rozlehlo hlasité škrábání. Znělo to, jako

by někdo po podlaze táhl něco těžkého. *Vstupní brána*, blesklo mi hlavou. To mohlo znamenat jedině:

Neměla jsem pět minut.

Neměla jsem ani jednu jedinou.

2

Asi vteřinu jsem v šoku strnula a pak jsem se dala do pohybu. Tiše jsem slezla dolů a schovala se do stínu TransUnitu. Opatrně jsem vykoukla zpoza rohu.

Dva muži v modrých bundách otevřeli hlavní bránu a prohlíželi si přední část haly. Oba drželi v jedné ruce lampu a ve druhé dlouhý štíhlý předmět podobný pravítku. Tasery. Zamračila jsem se.

To znamenalo konec mého původního plánu na útěk. Boční dveře, zavřené zevnitř, byly přesně tam, kde se právě pohybovali ti chlápci. A přístupová brána byla za nimi. Mohla bych s nimi zkusit bojovat, možná je i porazit, ale s tasery to nebylo moc bezpečné. Dál tu byla řada oken – jenže na stěně jsem neviděla nic, co by mi usnadnilo výstup. *Škoda.* Byla jsem dobrá lezkyně, ale na tohle bych musela být Spidermanova pravnučka. Možná bych se mohla schovat, dokud ti týpci neodejdou?

Šli mým směrem, slyšela jsem jejich kroky. Pak mě to napadlo. Sáhla jsem dozadu, stočila si cop do kapuce a přetáhla si ji přes hlavu. Potom jsem vylezla zpátky po žebříku až na střechu vagónu a lehla si na břicho. Srdce mi prudce bušilo o žebra. Zadržela jsem dech.

„Tady! Jsou tu stopy!“ Jeden z nich se zastavil vedle jednotky. Riskovala jsem a podívala se na něj. Byl mladý a měl černé vlasy s nepoddajnými vlnkami vzadu na hlavě. Modrá

bunda mu plandala na úzkých ramenou. Kvůli těm bundám se strážcům říkalo modrokabátníci, ale my jsme jim říkali přeběhlíci – zrádci. To bylo rozhodně vhodnější označení pro lidi, kteří se dali do služeb krále, aby špehovali svoje vlastní lidi.

„Našels něco?“ Dorazil druhý strážce. Byl malý, obtloustlý a plešatý. Skepticky se podíval na stopy. „Ty jsou tady určitě už celé věky,“ řekl a otřel si obličej kapesníkem.

„Jsi si jistý?“ Ten hubený nevypadal přesvědčeně.

„Samozřejmě, že ano. Jak dlouho myslíš, že tohle už dělám?“ Tloušťík se zhluboka nadechl.

Koutkem oka jsem zahlédla pohyb a potlačila znechucený výkřik: přímo vedle mě seděl pavouk. A nebyl malý ani neškodný, to ani v nejmenším. Tahle bestie byla tak velká, že k jízdě na ní tu chybělo už jenom sedlo. Trochu jsem uhnula do strany. Taška na mém boku sklouzla na střechu. Ozvala se tupá rána.

„Co to bylo?“ Hubený strážce se rozhlédl. Nakonec se zaměřil na tmavý kout s několika sudy.

„Začínáš být paranoidní, Owene. Jsem si jistý, že to byl jen planý poplach.“

„Planý poplach nerozbije okno.“

„To okno bylo tak staré, že pravděpodobně vypadlo samo. Kdo by se sem chtěl vloupat? Vědí přece, co je čeká.“ Plešatý se zhluboka a chraptavě zasmál. „Tři minuty s lidmi z týmu Vymazání a šup, a jakej jsi byl.“

Naskočila mi husí kůže.

„Pamatuješ si na toho kluka z loňského prosince?“ pokračoval tloušťík. „To, co se mu stalo, muselo dát lekci všem ostatním cvokům.“

„Myslíš toho tmavovlasého? To byl syn Odellových. Nicholas, myslím.“

Dva metry nad nimi jsem sevřela ruce v pěst. A moje srdce udělalo totéž. Nicholase Odella jsem znala, jen jsem mu

tak nikdy neříkala. Každý, kdo ho měl rád, mu říkal přezdívkou – *Knox*.

„Jo, ten.“ Tlustý muž přikývl. „Chudáci rodiče. Chytili jsme ho s celou hromadou řídicích jednotek. Nedalo se nic dělat. To bylo nejdelší Vymazání, jaké jsme kdy v téhle oblasti měli.“ Odplivl si na podlahu. „Byla to fakt hrůza. Takoví hloupí blázni.“

Hubený něco zamumlal, ale já mu nerozuměla. Cítila jsem, jak se ve mně zase vzmáhá ta stará známá bolest, která sice pulzovala hluboko, ale zároveň byla pořád těsně pod povrchem. Knox nebyl hloupý blázen, ale jeden z těch, kteří dělali tenhle zatracený svět lepším. *Byl tím nejlepším ze všech*. Nejradši bych se na ty přeběhlíky vrhla a vtloukla jim to do lebek.

Ale nemělo by to cenu. Protože kdybych to udělala, následovala bych Knoxe přímo tam, do prázdnoty. Někdy mi chyběl tak moc, že mi to připadalo jako docela lákavá představa. Ale pak bych zradila to, za co bojoval. A to by nechtěl.

„Myslím, že můžeme jít.“ Tlustoch si otřel ruce do kalhot. „Pošleme sem pak někoho, aby opravil okno. Žádný div, že se alarmy pořád spouští, když se tady nikdo nestará o údržbu.“

Ulevilo se mi – a zároveň jsem ucítila něco na paži. Pavouk se evidentně rozhodl, že už nebude jen tak nečinně sedět, a šinul si to přes můj rukáv přímo k mému nosu. Nemohla jsem se ovládnout a vyjekla jsem.

„Slyšels to?“ Owen byl znovu ve střehu. *Zatracený pavouk*.

„Už s tím ale opravdu přestaň! Jestli budeš takhle pokračovat, vyhodí tě.“ Plešatý už toho měl dost. Slyšela jsem ale odcházet jenom *jeden* pár bot. A další, co jsem slyšela, bylo vrzání kovu. *Owen šplhal po žebříku*.

„Tady nahoře!“ zakřičel. Teď jsem musela být rychlá. Silným úderem jsem srazila pavouka ze svého ramene a bleskově jsem se překulila na stranu, až jsem spadla z vagónu. Náraz byl tvrdý, ale dopadla jsem na nohy.

„Stůj, okamžitě zůstaň stát!“

TLUSTOCH se vydal ke mně a hubeňour vzadu seskočil ze žebříku. Běžela jsem jediným směrem, kterým jsem mohla: ke zdi. Řada oken byla asi čtyři metry vysoko, ale představovala moji jedinou šanci. Bylo načase stát se Spidermanovou pravnučkou.

V plné rychlosti jsem vyskočila na hromadu palet a z ní přelezla na rezavý regál. Špatný nápad. Trvalo asi vteřinu, než se zhroutil. Snažila jsem se získat nějakou oporu, ale nebylo tam nic – kromě tenké trubky na zdi. Rychle jsem se odrazila a na poslední chvíli jsem se jí zachytila. Moje prsty obemkly tenký kov. Regál se s hlasitým žuchnutím zhroutil.

„Sundej ji dolů!“ křičel tlustoch na svého kolegu.

Jen si to zkus. Zatnula jsem zuby a vyšvihla se o kousek výš. Se zasténáním jsem se pevně opřela nohama o zeď. Trubka sice praskla, ale držela. Ozvalo se bzučení. Přeběhlíci zapnuli tasery.

Narovnala jsem se, ale nohy jsem měla jako z gumy. Přesně ve chvíli, kdy strážci zmáčkli spouště taserů, jsem se z posledních sil vyškrábala na okenní parapet. Vysokonapěťové projektily se ale tak daleko nedostaly a všechny minuly svůj cíl. Rychle jsem vykoplá sklo a protáhla se vzniklou dírou. Jeden z velkých střepů, které zůstaly v okenním rámu, zachytil mou kapuci a stáhl mi ji z hlavy. Netrpělivě jsem si ji přetáhla zpátky.

„Honem ven!“ Oba se rozběhli. Nebyl čas slézt dolů. Visela jsem na okraji okna a musela jsem jednat rychle. Ohlédla jsem se. Zbytky okenní tabule se mi zařezávaly do rukavic.

Pustila jsem se a dopadla přímo na střepy z rozbitého okna. Jeden mi roztrhl kalhoty u kolene, ale noha byla naštěstí v pořádku. Podívala jsem se směrem k bráně. Hala byla velká a venku bylo všechno hustě zarostlé a plné plevelů. Ten hubený by to mohl stihnout tak za třicet vteřin, tlustý za dvojnásobek. Mezi nimi a mnou viselo ze střechy moje opuštěné lano. Mohla

bych ho tam nechat, ale vyvolalo by to otázky, proč pořád potřebujeme nové vybavení.

V hlavě se mi rozběhla kalkulačka.

Dojít k lanu – deset vteřin

Uvolnit ho – tři vteřiny

Smotat – pět vteřin

Přemýšlení o tom, jestli to udělat – dvě a půl vteřiny

Teď už tři. Tři a půl

Vyběhla jsem.

Když jsem vyškubla lano z ukotvení, byla jsem ještě sama. Ale když jsem ho namotávala, zpoza rohu budovy se vynořil hubeňour a běžel ke mně. Moje možnosti úniku byly omezené: na silnici jsem nemohla, do lesa na severu jsem nechtěla. Jediná cesta vedla středem zarostlého pozemku.

Začala jsem sprintovat. Divoká tráva, bodláky a mochna se mi zachycovaly o boty, tkaničky a lemy nohavic.

Hubený chlápek běžel za mnou a z plných plic řval, abych zastavila. Opravdu si myslel, že jsem tak pitomá, abych se jim vydala napospas? Obyčejní přeběhlíci neměli sledovací zařízení, které by někoho mohlo vystopovat na dálku – ani zařízení na skenování DNA. To znamenalo, že by mě mohli identifikovat, jenom pokud by mě chytili. A tuhle laskavost jsem neměla v úmyslu jim prokázat.

Běžela jsem, co nejrychleji jsem mohla. Nebude trvat dlouho a dorazí posily. Tahle stará průmyslová oblast, které dominovala zchátralá skladiště a prázdné budovy, byla rozsáhlá a osamělá. Musela jsem se dostat ke starému golfovému hřišti, kde začínala obytná čtvrť. Tam už se mi nějak povede ztratit se mezi lidmi.

Hubeňour byl vytrvalý – i když jsem běžela opravdu rychle, nemohla jsem ho setřást. Už mi těžkly nohy, byla jsem zpcená a hlava mi třeštila bolestí. Taška s operátorem mi při každém kroku narážela do boku a lano na rameni vážilo snad tunu.

Všechno ve mně křičelo a žadonilo o pauzu, kterou jsem si ale samozřejmě nemohla dovolit. Nesměli mě dostat. Kdyby mě chytili, byla bych prakticky mrtvá.

Abych šetřila síly, na opuštěné ulici jsem trochu zpomalila. Pak jsem ale v dálce uviděla TransUnit. *Posily?* Pasažéry jsem rozeznat nedokázala, ale riziko bylo příliš velké. Sípavě jsem se nadechla a znovu zrychlila. V příhodnou chvíli jsem zapadla do křoví.

A bylo to na poslední chvíli.

Slyšela jsem šustění větví, pak hlasité výkřiky a rozkazy a nakonec dupání mnoha bot, jejichž nositelé prohledávali les. Skutečně dorazily posily. A neměly v nohách pět kilometrů jako já. Tohle nebyl férový závod.

Naštěstí jsem už viděla zdi sídliště. Přinutila jsem se k poslednímu krátkému sprintu, oběhla dva malé stromky a skočila přes napůl shnilý plot. Podrážkami jsem zavadila o dřevo, zakopla jsem, ale neupadla. Rychle jsem zaběhla za další roh, kde jsem zpomalila a stáhla si z hlavy kapuci.

Přede mnou stála skupina vícepatrových domů s ošuntělými fasádami a zarostlými zahradami. Tady žili Nečinní, lidé, kteří měli jenom na základní životní potřeby a byli buď příliš staří, líní, nebo nemocní na to, aby mohli pracovat. Nedostávali toho moc a území, kde bydleli, nemělo dokonce ani název. Říkalo se mu prostě *Čtvrť*.

Bylo to smutné místo. Ploty se pomalu rozpadaly a vchodové dveře už dlouho neviděly čerstvý nátěr. Hodně zdí obrostlo mechem, na některých se směrem vzhůru vinul tmavý břečtan.

Na malém náměstí uprostřed Čtvrti se konal trh, na němž si Nečinní vyměňovali oblečení nebo kupovali plodiny, které si sami vypěstovali. Zamířila jsem ke staré kůlně a zmizela za nazelenalými prkny. Vonělo to tu zeminou a vlhkým dřevem.

Rychle jsem hodila lano do rohu a svlékla si černou bundu. Zmačkala jsem ji, zastrčila do kompostu a navršila na ni

částečně shnilé slupky od brambor. Jeden cíp bundy ale vzdorovitě trčel ven. Byl to zrovna ten se znakem krále, stylizovanou lilií se dvěma zkříženými šípy, jejichž hroty směřovaly nahoru. Vztekle jsem ho nacpala zvlášť hluboko do sudu s kompostem. Představovala jsem si, že je to jeho krk.

„Co tady děláš?“

Vyskočila jsem a praštila se hlavou o nízký strop kůlny.

Auvajs.

3

Když mi před očima přestaly tančit hvězdičky, uviděla jsem blondatou čupřinu asi ve výši prsou. Vydechla jsem úlevou. Bylo to jenom dítě.

„Jé, ahoj, já... zrovna jsem se tady zbavovala bundy,“ odpověděla jsem rádoby ledabyle. „Bohužel jsem si ji roztrhla.“ Doufala jsem, že to dítě neví, že oblečení z umělého materiálu se do kompostu vyhazovat nemá.

Zpoza koše vykoukla rozčuchaná dívka. „No jo, to se mi taky někdy stává. Máma mi pak vždycky nadává.“

Malá byla trochu ušmudlaná, ale vypadala dobře živená a zdravá. Ale to je tak všechno, pomyslela jsem si hořce. V minulosti by jí ležel u nohou celý svět, mohla by dělat cokoliv a být čímkoli. Ale teď? Teď jí budoucnost nabízela jen dostatek jídla, lékařskou péči a život podle králových pravidel. Všichni jsme byli odsouzeni k životu v nesvobodě. Bylo to na zvracení.

Dívka se na mě znepokojeně podívala. „Neřekneš ostatním, že se tu schovávám, že ne?“

„Jenom, když to neřekneš ty na mě.“ Usmála jsem se, rozpletla si cop a rozhodila vlasy. Padaly mi přes ramena, ještě trochu vlhké, ale už ne nasáklé potem.

„Slibuju.“ Holčička horlivě přikývla.

„Dobře.“ Sáhla jsem po tašce. Pro lano se budu muset vrátit později. „Až uvidím tvoje kamarády, řeknu jim, žes utekla

do lesa.“ Dívka se rozzářila. Ukázala jsem jí vztyčený palec, pak jsem nakoukla za roh a vyšla ven.

Naléhavě jsem potřebovala něco na sebe. Bundy jsem se sice zbavila, ale tmavé kalhoty a černá košile byly pořád moc nápadné. Nedaleko jsem uviděla stánek, ve kterém dvě starší ženy prodávaly oblečení. Zrovna se dohadovaly s mladou maminkou, jestli je férová výměna tří párů ponožek za šátek. Šla jsem do zadní části stánku a tajně si vzala červený svetr. Pak se jedna z žen otočila.

„Můžu ti pomoci?“ zeptala se podezřívavě.

„Ano, hledám...“ Popadla jsem něco z vrcholku hromady oblečení. „... něco takového. Tenhle je opravdu pěkný.“ Zvedla jsem pestrobarevný pletený kabátek. Byl tak ošklivý, že bych si radši podřezala zápěstí, než abych ho dobrovolně nosila, ale nemohla jsem si vybírat.

„Vid?“ Skeptický výraz ze ženina obličejě zmizel. „Ten pletla moje sestra. Skvěle se ti hodí k očím.“ Ukázala svými silnými prsty na mechově zbarvený pruh, který se ani vzdáleně nepodobal zelené barvě mých očí.

Přesto jsem snaživě přikývla. „Ano, je opravdu úžasný. Jako by byl stvořený přímo pro mě.“ Toužebně jsem pohladila škrábající vlnu.

„Měla by sis ho vyzkoušet.“ Usmála se, ale její pohled byl trochu nedůvěřivý. „Myslím, že jsem tě tu ještě neviděla, vid?“

„Určitě ano. Patřím k Frankovi.“ Řekla jsem to, jako bych byla překvapená, že mě nepoznává. Byla to sázka na jistotu. Vždycky existoval někdo, kdo se jmenoval Frank.

„Aha, Frank Fortier, že ano?“ Rozzářila se. „Vidím tu podobnost. Jsi jeho dcera?“

Něco v jejím hlase mě varovalo, že na tuhle otázku bych neměla odpovědět kladně.

„Ne,“ odpověděla jsem. „Jsem jeho neteř. Moje máma mě sem poslala před rokem z Coventry. Kvůli mořskému vzduchu.“

„Jeho neteř, aha. To dává smysl po tom, co se stalo.“ Přikývla a podala mi kabátek. „Tak si ho zkus.“

Oblékla jsem si ho a pomalu se otočila. Byla to doslova módní noční můra. Zdeformovaný střih s příliš dlouhými rukávy a příšerné, neladící barvy. Kdyby ovce věděly, že jejich vlna bude použita na takové zvěrstvo, určitě by se vzbouřily. „Je to nádhera,“ vzdychla jsem smutně. „Ale já nemám bohužel nic na výměnu.“

„Ale ne, to je v pořádku.“ Žena mávla rukou. „Já ti ho daruju. Mariette bude ráda, že si ho někdo vzal.“

Rozzářila jsem se.

„To je skvělé, moc díky! Je opravdu rozkošný.“ Zapnula jsem knoflíky a vytáhla si vlasy zpod límce. Doufám, že se mi to monstrum podaří cestou domů nějak zlikvidovat. Prohodila jsem se ženou ještě pár slov, pak jsem se rozloučila a šla dál. U dalšího stánku jsem ukradla utěrku a přehodila si ji přes tašku. Proměna v neškodnou občanku byla kompletní. A právě včas. Přesně ve chvíli, kdy jsem se blížila ke stolku se zeleninou, vtrhlo na náměstí asi deset přeběhlíků.

Když se ten hubený chlápek hlasitě sháněl po někom v tmavém oblečení a s černou taškou, nikdo neodpověděl. Nečinní se stráží báli a nikdy by jim nelhali. Ale protože opravdu neviděli nikoho, kdo by odpovídal mužovu popisu, mlčeli. Sedla jsem si na okraj staré kašny a tašku jsem nenápadně spustila za sebe do prázdné nádrže. Jistě, mohla jsem se dát na útěk, ale v tuto chvíli bylo nenápadné vystupování to nejlepší, co jsem mohla udělat. Takže jsem zůstala a chovala se, jako bych sem patřila odjakživa.

Přeběhlíci začali všechny vyslychat a nakonec přišli i za mnou. Ironií osudu bylo, že si mě vybral zrovna Owen.

„Hej ty! Nevidělas něco podezřelého?“ Zněl unaveně, vlasy měl zmáčené potem a vlhký obličej se mu leskl. Musel se při honičce úplně vyčerpat.

„Ne, pane, nic,“ řekla jsem stydlivě. „Jsem tu jen proto, že jsem potřebovala něco na sebe.“ Zatahala jsem za rukáv svého nového kabátku.

„A co máš v té tašce?“ vyštěkl.

„Jenom zeleninu, pane.“ Ochranitelsky jsem položila ruku na klopu tašky.

„Otevři ji.“

Váhala jsem.

„Tak dělej!“ naléhal.

Poslechla jsem a otevřela tašku, ale všechno, co mohl vidět, byly brambory. Hodila jsem je tam na poslední chvíli, abych zakryla operátor.

„Vysypej je,“ nařídil mi.

„Přestaňte s tím!“ Někdo se ke mně protlačil. Poznala jsem ženu, která mi dala kabátek. Nezdálo se, že by měla z přeběhlíků strach. „To je neteř Franka Fortiera, vy idioti. Opravdu si myslíte, že by mohla být podezřelá?“

Neměla jsem ani ponětí, co tím myslela, ale vydechla jsem úlevou. Nosit tu hrůzu byla férová cena za ženinu pomoc.

Hubeňour couval a vypadal najednou velmi zkrátka.

„Ne, samozřejmě, že ne, neměl jsem tušení...“

„Ano, to je přesně váš problém. Nikdy nemáte ani tušení!“ Žena si stoupla přede mě. „Takže přestaňte otravovat neškodné mladé dívky.“

Normálně bych se takovému označení bránila: zaprvé mi přede dvěma měsíci bylo osmnáct a zadruhé jsem byla všechno možné, jenom ne neškodná. Ale teď jsem se snažila tvářit přesně takhle.

Slyšela jsem, jak si lidé šeptají, a občas ke mně zalétly útržky slov.

„Fortier? Ten, kterému umřela dcera?“

„To bylo strašné tenkrát.“

„Uprostřed noci skočit z mola...“

Brzy jsem zjistila, že dcera mého domnělého strýce Franka se před pár lety zabila, protože už nedokázala dál snášet život bez technologií. Věděla jsem, že to nebyl nijak ojedinělý případ. Tehdy byla takových lidí spousta – milovníků techniky, kteří to nezvládli a v novém světě se nedokázali zorientovat... a ani žít. Jen jsem nepochopila, proč si radši vybrali smrt, když mohli bojovat. Bojovat za to, co jsme ztratili. Já jsem to udělala. A měl by to udělat každý.

Ve všeobecném zmatku, který pak nastal, jsem zavřela tašku a vstala. Na projevy soustrasti okolostojících jsem jen přikývla a smutně se usmála. S ustaraným výrazem se mi nakonec podařilo z davu vyklouznout. Nebála jsem se ani pozdějšího prozrazení. Město bylo velké a lidé jsou neuvěřitelně zapomnětliví. Kdybych se tu za týden objevila znovu, nikdo by mě nepoznal.

Cesta domů se zdála nekonečná, ale nezastavila jsem se, abych si objednala TransUnit. Každá jízda se registruje a já jsem nechtěla být se Čtvrtí jakkoli spojená.

Šla jsem a míjela mě jedna jednotka za druhou. Vagóny vypadaly všechny stejně, neexistovaly žádné barevné varianty a nelišily se ani výbavou. Kdysi existoval systém veřejné dopravy a bohatí lidé toužící po luxusu jezdili vlastními auty. Dnes už pojmy jako „bohatý“ nebo „luxusní“ neexistují.

Dnes má každý na základní životní potřeby, jako jsou bydlení, potraviny, oděvy a léky. A další výhody jsou připraveny jen pro ty, kteří pracují pro zájmy celku. Nikdo už nemusí hladovět, mrznout, spát pod mostem, žebrat ani krást. Poprvé v historii lidstva je postaráno opravdu o každého. Zní to jako ráj. Ale je to lež.

Evropě, která byla padesát let řízena centrálně, v současné době vládne jediný muž, jenž se před šesti lety prohlásil králem: Leopold de Marais. Během několika dní se Evropa

proměnila v monarchii se všemi důsledky a zařízeními moderního dozorcího státu, které měla k dispozici. Ne, že by předtím skutečně existoval demokratický systém, protože *Velká desítka* – deset největších společností na světě – léta určovala a ovládala hodně věcí a oborů: *energii, potraviny, léky, umělou inteligenci, komunikaci*. Když měl někdo monopol, dělal především jednu věc: rozhodoval. Ale přestože byli světoví vůdci pouhými loutkami v divadle řízeném mocnými korporacemi, mohl si člověk ke všem těmhle věcem alespoň vybrat svůj vlastní, osobní přístup. Samozřejmě to něco stálo, ale i tak bylo skvělé, že bylo – alespoň takhle – zachováno právo samostatného rozhodování. Protože pokud lidé nechtěli investovat do nových energetických technologií, do nového komunikačního systému nebo do nové hry pro virtuální realitu, nemohly je k tomu velké korporace nijak přinutit.

Teď to bylo jiné. Neexistovalo právo na spolurozhodování, nebyly volby, nebyla svoboda. Král určoval, co můžeme jíst, učit se nebo si myslet. Ale především se vši tvrdostí prosazoval to, co označoval za nezbytnost naší další existence: přísnou regulaci jakékoli technologie státem.

V roce 2134 jsme se po technické stránce prakticky vrátili do doby kamenné. Byla zakázána svobodná digitální komunikace a informace nebyly dostupné všem. Světové sítě? Zapomeňte. Online média? Bez šance. Se vším, co zbylo, nakládal výhradně král a používal to jen tehdy, když to sloužilo k ovládnutí občanů. Byl to konec jakéhokoli svobodného rozvoje, konec jakéhokoli objektivního utváření názorů. Usilování o svobodu a poznání, které kdysi bylo zákonným právem všech lidí v naší industriální společnosti, ustoupilo absolutní kontrole. Tohle nebyl ráj. To bylo peklo.

Oficiálně se to jmenovalo „Program obnovy zásadních hodnot a společenského soužití“ a vzniklo to proto, že se lidé údajně stali agresivními a neschopnými soucitného chování. To ale

stálo jenom ve veřejných zprávách a oznámeních. Mezi lidmi se tomu říkalo jinak. Kdokoli mluvil o době, kdy byly všechny soukromé datové jednotky, komunikační zařízení a vizuální implantáty zabaveny a zničeny, použil pro to pouze jeden výraz: *Odvracení*.

Nikdy nezapomenu na den, kdy Odvrácení začalo. Tenkrát jsme žili nedaleko Paříže, rodiče, bratr a já. Bylo to na jaře a bylo úterý, když se na všech kanálech objevila zpráva: Leopold de Marais převzal moc v Evropě. A od té chvíle začala platit jiná pravidla.

„Prosím, odevzdejte veškeré technické vybavení, které máte k dispozici, kontrolním jednotkám.“ Tahle věta mi zněla v uších ještě několik dní poté.

Bylo mi dvanáct a neměla jsem ponětí, co ta slova znamenají. Máma přišla do mého pokoje, rozrušená a nervózní. Její neklid mě vyděsil, protože jinak se vždycky dokonale ovládala.

„Ofélie, prosím sbal si svoje věci. Hned.“

„Co se děje? Jaké věci?“

Právě jsem jedla na svém holodesku, před sebou jsem měla aktuální projekt, analytický modul rozeznávání různých materiálů, který jsem vyvinula s tátou. V té době už byla moje budoucnost inženýrky jasně daná.

„Všechny svoje věci, kromě oblečení. Musíme odevzdat všechno, co je založeno na technologii.“

„Všechno? Ale...“

„Všechno, Ofélie.“

„Ale já svoje Linky potřebuju, mami!“ protestovala jsem. „Nemůžu bez nich jít ven, protože mám pořád bolesti!“ Vyděšeně jsem na ni zírala, ale máma jen zavrtěla hlavou.

„O to se postaráme později. Teď si prosím pospěš.“

A pak odešla.

Toho dne zemřely moje sny o budoucnosti a bohužel nejen ty. Manželství mých rodičů, uznávaných inženýrů, tuhle změnu taky nepřezilo. Dva roky po tom, co byly naše Smart-Pady, holodesky a veškerý další hardware umělé inteligence vyneseny z domu, se jejich rozchod stal oficiálním.

Krátce nato jsme se s otcem a mým bratrem-dvojčetem přestěhovali zpátky do bývalé Anglie, kde si táta celkem rychle našel přítelkyni. Lexie Freelandová byla stejně jako on Anglopanka a se svými dvěma dětmi žila taky v Brightonu, jen kousek od nás. Netrvalo dlouho a nastěhovali jsme se k ní.

To byla poslední kapka. Ocitla jsem se na dně.

Sice jsem se snažila novou situaci přijmout, ale marně. Neměla jsem ráda lidi v nové škole a nechtěla jsem si zvykat na analogické vyučování. Lexiiny malé děti mi připadaly stejně otravné jako ona sama a město bylo nudné a bezbarvé.

Chyběl mi život s *InterLinky* pro uši, oči a ruce, ačkoli v té době už máma našla něco, co moje příznaky zmírňovalo. Cítila jsem se naštvaná, zklamaná a opuštěná.

Pak jsem jednoho dne cestou domů zahlédla skupinku mladých lidí, kteří šli k molu. Protože jsem věděla, že je tam všechno zavřené, zvědavě jsem je sledovala. Netrvalo dlouho a všimli si mě. Pak mě jeden z nich oslovil. Byla jsem stydlivá čtrnáctiletá holka, takže jsem jen něco zamumlala a utekla.

To byl můj první kontakt se skupinou *ReVerse*. Ale nezůstalo jen u toho. Když mě oslovili příště, už jsem neutekla. O týden později jsem se poprvé zúčastnila jejich oficiálního setkání.

Ojedinelé projevy nevole byly v té době běžné, ale *ReVerse* byla jediná skutečná odbojová skupina v zemi. Byli jsme rozděleni do různých měst, vzájemně propojeni a dobře organizováni.

Zatímco ostatní skupiny se jen nesmyslně předváděly nebo jako takzvaní *Radikálové* prováděly útoky, my jsme

postupovali cíleně a získávali informace, kterými jsme mohli králi ublížit a sobě pomoci. Skupina ReVerse se nenechala strhnout k neuváženým činům, jednali jsme v utajení a čekali na správnou chvíli. Jedno ale bylo jasné: až přijde čas, král nebude vědět, co ho zasáhlo. A pak se Odvrácení stane pouhou historií.

4

Když jsem dorazila do zásobovací stanice v naší části města, byla plná lidí. Tyhle budovy se nacházely po celém městě, jedna pro každou čtvrť. Člověk si tam mohl vyzvednout předem objednané potraviny a oblečení z královského sortimentu – protože pokud jste si tyhle věci nechtěli vyrábět sami, jako to dělali Nečinní nebo Lexie, museli jste sáhnout po takzvaném *liliovém oblečení*. Král zakázal jakoukoli formu průmyslové výroby, která šla nad rámec osobní potřeby a drobného výměnného obchodu. Nezáleželo na tom, jestli to bylo oblečení, nádobí, nebo nábytek, jeho paranoia a ego by nesnesly nic byť jen vzdáleně souvisejícího s technologiemi, co nebylo pod jeho kontrolou. Ale samozřejmě to bylo pro naše dobro. *Bla bla bla*.

Pokud jste si šli něco vyzvednout na zásobovací stanici, často jste se tam dozvěděli i nejnovější drby. Od té doby, co se nové zprávy daly číst pouze na králových úředních vývěskách, se neoficiální zprávy předávaly jenom šeptandou. Byla to především zábava a vyplnění volného času, protože nic jiného se dělat nedalo. Rozhlédla jsem se. Mezi těmihle lidmi byli vědci, inženýři a další bystré mozky, které by dřív měnily svět. A teď pro ně byla smutným vrcholem dne cesta na zásobovací stanici.

„Ahoj Fé, jak se máš? Je všechno OK?“ Moje kamarádka Liora Pikeová se ke mně hrnula s pořádně naloženým košem.

Bydlela u prarodičů, kteří žili mimo město a byli závislí na veřejných službách.

„Ahoj, to je náhoda.“ *Ne, není.* Jen jsme to předstíraly, abychom si mohly nenápadně předat ukradená data. „Pořád ještě neopravili vaši stanici?“ Radikálové totiž před dvěma týdny vypálili zásobovací stanici na okraji města.

„Ne, není materiál. A dokud ji neobnoví, budeme rozděleni mezi ostatní stanice.“ Liora pokrčila úzkými rameny.

My dvě jsme nemohly být rozdílnější. Já s vlasy v barvě lískových oříšků, která na slunci velmi rychle vyšisovala, a štíhlou – díky pravidelným tréninkům – vysportovanou postavou o výšce metr sedmdesát pět a proti mně drobná tmavovlasá Liora se šedýma očima. Ale k odboji jsme patřily zhruba stejně dlouho.

„Přijdeš potom na zkoušku?“ zeptala se.

„Myslíš, že bych si to nechala ujít?“ Zasmála jsem se a ukázala na tašku. „Mimořádně, přinesla jsem tvoje knížky, ty staré legendy o Odysseovi. Jsou pěkně těžké. Doufám, že to všechno uneseš.“

„Jasně, to není problém. Stejně pojedu TransUnitem.“ Liora natáhla ruku, vzala si tašku a pak si její popruh jednoduše přehodila přes rameno. „Uvidíme se později v divadle. A díky za knížky.“ Zvedla ruku a zamířila k nejbližšímu terminálu.

Když jsem vyrazila směrem k zásobovací stanici, abych si vyzvedla svou objednávku, cítila jsem se lehčeji a klidněji. Přenos byl úspěšný a další odpovědnost – dostat operátor s daty k Juliovi – byla už na Lioře. Zvládla jsem to. ReVerse to zvládla.

Ale hluboký pocit štěstí, který jsem mívala vždycky po úspěšné misi, se nedostavil. Byl pryč. Zmizel v den, kdy zatkli Knoxe – a stejně jako on se už nikdy nevrátil.

Cesta domů ze zásobovací stanice mi trvala jen pár minut. Už čtyři roky byla mým domovem dvoupatrová cihlová budova,

kteřá patřila k bývalé továrně. Nad hlavní bránou byl stále slabě vidět nápis *Britské inženýrium. Jaká ironie!*

Náš dům ležel na okraji pozemku, na kterém žily ještě další rodiny a několik samoživitelů. Když jsem šla přes dvůr, bylo ticho – žádné židle v kruhu, žádné řezbářské kurzy ani semináře sebepoznávání. Jen pár dětí si hrálo vedle výběhu pro dobytek a zamávalo na mě. Unaveně jsem gesto opětovala a usmála se. Tady se člověk nikdy nesměl chovat odměřeně, hrubě nebo nevhodně. V *Inženýriu* jsem byla vlk mezi ovceři. Nikdo nesměl vidět moje zuby.

„Jsem doma!“ zakřičela jsem, když jsem otevřela dveře a položila tašku s potravinami ze zásobovací stanice na zem. V klidu jsem si rozvázala vysoké boty a protáhla záda a ruce. Měla jsem ztuhlá ramena a místo na boku mi bolestivě pulzovalo. Budu tam mít obrovskou modřinu.

„No konečně!“ zavolala moje nevlastní matka Lexie, která pobíhala bosá po kuchyni. Svými blond vlasy ležérně sepnutými v týle, červenými harémovými kalhotami a blankytně modrým oversized svetrem mi víc než kdy jindy připomínala bohémskou studentku umění. „Máš moji rýži?“

Zvedla jsem tašku a odnesla ji k jídelnímu stolu.

„Je tady všechno, včetně té nechutné kari věci, cos chtěla.“

„Jsi zlatíčko, Fé.“ Lexie se rozzářila a zastrčila si vařečku za ucho. „A budu dělat, že jsem to slovo *nechutné* neslyšela. Kari je zdravé, působí protizánětlivě a zabraňuje nemocem.“ Káravě zvedla prst. Pak se na mě zadívala. „Hezké barvy. Měla bys častěji nosit něco barevného.“

Podívala jsem se na sebe. *Ale ne, sakra*. Cestou domů jsem zapoměla zlikvidovat ten hororový kabátek. Teď mě v tomhle šíleném modelu viděla polovina města.

„Jo, tohle,“ řekla jsem a rychle jsem ze sebe tu noční můru shodila. „To patří Lioře. Byla mi zima a nic dalšího na oblečení

jsem s sebou neměla.“ Hodila jsem svetr do rohu k botám. Pak jsem si s úlevou sedla na jednu ze židlí u stolu.

V našem loftu to vypadalo jako po výbuchu bomby. V obývacím pokoji stál nejen bezpočet polic na knihy a tři barevné pohovky, ale válely se tam také hromady Lexiiných projektů, jež nebyly nikdy dokončeny: pletení na konferenčním stolku, útržky papíru na rozpracovanou koláž na podlaze, pruhy obarvené látky na točitém schodišti vedoucím do horních místností. A pak tu byly ještě sochy a kresby mého bratra Enease – třeba přímo přede mnou se povalovala hromada aktů – a nesmím zapomenout na věci Lexiiných dětí Fleur a Liona. Takový byl stav věcí v dobrých dnech. V těch horších byla v kuchyni navíc ještě živá kuřata nebo v obývacím pokoji keramická dílna. Koberec byl mým flekatým svědkem.

„V kolik bude oběd?“ zeptala jsem se.

Lexie se na mě otočila. „Neboj, nebude to trvat dlouho.“

„Fé! To je super, že jsi tady!“ Přihlnala se blondatá vichřice a zastavila se u stolu. „Musíš mi půjčit ten svetr s malými ptáčky. Prosíím.“ Fleur na mě upírala srdcervoucí pohled. Měla vzhled anděla a k tomu povahu nosorožce indického – a ve svých dvanácti letech už moc dobře věděla, jak toho využívat.

„Je na tebe moc velký, Flo,“ smála jsem se.

„Ale to je právě ono! Říká se tomu *heavysized vzhled*. Na jaké planetě žiješ?“ Fleur protočila oči.

„Nemám ponětí,“ odpověděla jsem. „V jaké galaxii kradou malé zlobivé blondýnky oblečení svým velkým sestram?“

Fleur se musela smát. „Ty jsi hrozná.“

„Ne, jsem velkorysá.“ Štouchla jsem ji do boku. „Tak jestli chceš, můžeš si ho půjčit.“

„Vážně? Jsi nejlepší!“ Fleur mě objala a nepustila, dokud jsem nezačala předstírat, že se dusím. „Mami, po večeri půjdu k Sofii. Vrátím se v deset. Nebo radši v půl jedenácté.“ Ještě mi dala pusku na tvář a zamířila do koupelny.

„Bylas v tomhle věku taky taková?“ zasténala Lexie, která stála u sporáku a současně míchala obsah dvou hrnců.

Chvilí jsem přemýšlela. Když mi bylo dvanáct, Odvrácení mě proměnilo ze spokojeného dítěte v bezmocného teenagera. Ale to jsem Lexie nemohla říct. Netušila, jak moc tohle všechno nenávidím.

„Po Odvrácení jsem měla trochu jiné problémy než Fleur,“ odpověděla jsem vyhýbavě. „Ale vztah s mámou jsem tenkrát taky neměla nekomplikovaný.“ Jako by to snad někdy bylo jinak.

„To mě uklidňuje.“ Lexie ochutnala obsah jednoho hrnce. „Ale buď ráda, že Odvrácení prožila ještě jako dítě. Alespoň ses tomu mohla lépe přizpůsobit.“

„Hmm.“ To bylo všechno, co jsem k tomu mohla říct. Členové ReVerse svoje názory neventilovali. A nedělal to nikdo, kdo měl všech pět pohromadě. Zvlášť ne před lidmi, jako byla moje nevlastní matka.

Lexie patřila k Fóbům. Tak se říkalo části populace, která technologie odmítala už před Odvrácením. Fóbové se rozhodli obejít bez všeho, co dělá život zajímavým – jako jsou virtuální světy nebo digitální komunikace. Často tvořili enklávy jako *Inženýrium*, kde si pěstovali vlastní zeleninu, chovali zvířata a věnovali se všem těm ezoterickým nesmyslům, jako jsou meditace a vyzývání přírody. K tomu měli ještě spoustu různých absurdních představ: například věřili, že porážka zvířat je lepší než synteticky vyšlechtěné maso, dávali přednost ručnímu praní před použitím pracích jednotek zvaných *CleanUnit* a sami si pletli a tkali oblečení. Podle mého názoru to bylo ještě hloupější než názory Radikálů. Ti, i když se snažili dosáhnout svých cílů násilím a vandalismem, měli alespoň správnou představu.

Ale když někdo nakouzl tohle téma, vždycky jsem mlčela. Jakmile někdo začal nadávat na technologie, byla jsem zticha. Pokud byly vymoženosti posledních sta let nazývány dílem

ďábla, ovládla jsem se. I když všechno ve mně chtělo hlasitě odporovat, držela jsem jazyk za zuby. To byla moje povinnost jako člena ReVerse. Pokud chtěl člověk otevřeně vyjadřovat své mínění, musel jít k Radikálům. Ale pokud chtěl něco opravdu změnit, šel k nám.

Lexie mě vytrhla ze zamyšlení. „Mohla bys prosím říct tátovi, že večere bude za deset minut?“ Odložila vařečku a sundala jeden z hrnců ze sporáku. „Andrew je ve skleníku a stará se o rajčata. Nechtějí růst.“

To možná bude tím, že je inženýr, a ne nějaký zatracený zahradník.

„Samozřejmě.“ Usmála jsem se a vstala. Mlčení a úsměv, to byl můj způsob jednání s Lexie. Vlastně se mi líbila – byla milá a byla lepší matka než ta moje. Jen z jejích názorů se mi chtělo pravidelně zvracet.

Šla jsem na chvíli do pokoje, abych se převlékla a vzala si něco na bolení hlavy. Pak jsem se vydala dolů. Když jsem otevřela dveře do zahrady a nazula si Lexiiny gumáky, ovanul mě studený vzduch.

Naše zahrada sestávala z plácku divokého trávníku, pár záhonů a terasy. Na kraji stál malý skleník šestiúhelníkového půdorysu se skvrnitými tabulemi skla. Když jsem přišla blíž, uviděla jsem tátu, jak stojí u pracovního stolu. Jemně otrhával uschlé listy z keříčku rajčat a chystal se ho přesadit do většího květináče. Když se potočil, zahlédla jsem na jeho obličej ztracený výraz. Ucítila jsem knedlík v krku.

Můj táta, Andrew Scale, patřil k nejbrilantnějším mozkům naší doby – nebo spíš doby, která skončila Odvrácením. Pracoval pro *MedSol*, světovou společnost zabývající se lékařskými technologiemi, jednu z Velké desítky. Vyvíjel pro ně inteligentní systémy, které využívaly nanotechnologie k detekci a léčbě nemocí dlouho předtím, než propukly. Jeho práce zachránila životy tisíců lidí.

Nebyl to ale jen vizionář, byl to především nejlepší učitel na světě. Naučila jsem se od něj ovládat obvodovou tiskovou jednotku a vytvářet vrstvy – potištěné fólie opatřené obvody, řídicími prvky a informacemi, srdce každé technologie. Naučil mě, jak něco vytvořit spojením znalostí, vůle a logiky. Říkal tomu *jednoduchá matematika*.

Pak ale přišlo Odvrácení, sebrali mu jeho celoživotní dílo a jeho vášeň prohlásili za něco zakázaného. Brány MedSolu se ze dne na den zavřely. Potom mohl získat práci v králově vývojovém oddělení, protože lékařská péče byla stále dostupná, i když na jiné úrovni. Ale táta prohlásil, že svoboda je pro něj důležitější. Takže teď pracoval dvacet hodin týdně v elektrárně, zíral na zastaralý monitor, a když se něco stalo, varoval svého nadřízeného o tři města dál. K tomu zkoušel všechny aktivity, které mu navrhla Lexie. Když jsem se na něj tak dívala, pochybovala jsem, že se cítí svobodný. Pravděpodobně od toho pocitu nebyl nikdy dál. Stejně jako my všichni.

Opatrně jsem zaklepal na rám otevřených dveří. Bylo to tam cítit zeminou a hnojivem – nejspíš hnojem. Vehnalo mi to slzy do očí.

„Ahoj tati. Lexie vzkazuje, že za chvíli bude večeře.“

Táta se otočil a rozzářil se. Netušila jsem, jestli je opravdu šťastný, nebo to jen předstírá.

„Ahoj zlato. Hned jsem tam.“ Ukázal na rostliny. Ta, kterou právě přivázal, byla smutně svěšená. „Nedávám jim to, co potřebují. Obávám se, že nejsem dobrý zahradník.“ Pokrčil rameny.

„To přece oba dávno víme.“ Usmála jsem se a ukázala na jeho špinavé čelo. „Tady něco máš.“

„Aha, díky.“ Táta si přejel rukou přes obličej a rozmazal si hlínu až do vlasů. „To je asi pomsta přírody.“

„Proč neřekneš Lexie, že tě zahradničení nebaví?“

„To ne.“ Znovu pokrčil rameny. Se svou vysokou hubenou postavou vypadal pořád jako mladík. „Je šťastná, že se snažím.“

„Nenapadlo tě někdy, že bys dělal něco, co by bavilo *tebe*?“
Můj tón byl ostřejší, než jsem zamýšlela. Táta zbystril.

„A co by to mělo být?“

„To víš moc dobře,“ řekla jsem.

Povzdechl si. „Už je to šest let, Fé. Nemyslíš, že už je čas tu situaci přijmout?“

„Tak jako ty?“ odfrkla jsem si. „Mám snad pěstovat rajčata nebo vyrábět hnusné svícný? Myslíš, že to snad potom bude nějak lepší?“

Táta se podíval na rostlinu a pak na mě a v očích se mu zračil smutek. „Je pro tebe tenhle život opravdu tak hrozný? Vždyt máme všechno. Dostatek jídla, střechu nad hlavou a čas na zábavu. Myslíš, že by se o to všechno král staral, kdyby mu na nás nezáleželo?“

„Králi záleží jenom na jeho moci, na ničem jiném,“ řekla jsem. „Proč toho despotu vždycky bráníš? Byls přece součástí světa, který zničil.“ Nenáviděla jsem, když se táta choval, jako by mu to bylo jedno. Jako by snad nikdy nebyl inženýr tělem i duší.

„Protože jsem přesvědčený, že k tomu má svoje důvody. Nějaké další mimo ty, které nám sdělil.“ Když to říkal, pokyvoval hlavou. Pravděpodobně si to opakoval každý den. Nebo to dělala Lexie.

„Kdyby měl opravdu nějaké báječné důvody, jistě by se o ně s námi podělil,“ namítla jsem. „Proč by neřekl něco, co by nám mohlo pomoci pochopit jeho hloupé rozhodnutí?“

„Nevím.“ Táta zavrtěl hlavou. „Ale vím, že tvůj hněv nikomu nepomůže, Ofélie. A nejméně tobě.“

Věnoval mi lítostivý pohled, který jsem tak nenáviděla. Neměl důvod mě litovat. Byl to *on*, kdo to vzdal. *On* se nechal od Lexie utáhnout na vařené nudli a věřil královým lžím.

A mohla jsem toho říct mnohem víc.

Například že mi nešlo do hlavy, proč jsme žili ve světě skoro bez technologií zrovna na místě, kde nebyly *vůbec žádné*. Nebo že svým postojem úplně zničil pouto mezi námi. Ale bylo to zbytečné. Stejně bychom už nikdy nebyli tím, čím jsme byli před tím vším. Od té doby se toho stalo příliš mnoho.

„Můj hněv alespoň nezabíjí rostliny,“ odpověděla jsem pohrdavě. „Ale dělej si, co chceš. Co se mě týká, já nehodlám trávit svůj život tím, co mi *nejde*.“

Nenechala jsem ho odpovědět, otočila se a rázně kráčela zpátky k domu. Těch pět metrů chůze patřilo jen mně a mému vzteku – dupala jsem tak, až mě bolela chodidla. Na terase jsem skopla boty z nohou a otevřela dveře. Když jsem vcházela do domu, pomalu jsem vydechla a usmála se. Vztek jsem nechala v předsíni jako kabát.